

DRAGOSTEA ÎNTR-O CLIMĂ FOARTE RECE

Când bărbatul din Nord și femeia de la Polul Sud se întâlniră pentru prima oară în canoe pe mările înghețate ale Polului Sud, își dădură seama numaidecât că sunt suflete pereche.

Tocmai de aceea nu știau nimic despre reacția ciudată și capricioasă ce avea să se producă în câmpul magnetic al Pământului Dintâi.

El era primul nord care dădea ocol Pământului Dintâi și acosta pe țărmul Polului Sud.

Dacă ar fi știut ce greutate îi pasă, poate că nu s-ar fi pripit să se îndrăgostească.

Dar poate că era inevitabil. Destin, karma, voința zeilor... oricum i-ați spune, cu siguranță trebuia să se întâmple. La urma urmei, într-un Univers atât de mare, ei tot se găsiseră.

Nici măcar incontestabila forță a iubirii lor nu părea să fie pe măsura ciudatei respingeri magnetice care nu-i lăsa să se apropie la mai mult de jumătate de metru unul de altul.

Hmm, ce ciudățenie.

Nici măcar șamanul cel înțelept al su-ișilor (locuitorii Polului Sud) nu le putu da o explicație.

Sunt stupefiat.
N-are niciun sens.

Voi doi veniți de la poli opuși, deci după toate legile fizicii, ar trebui să vă atrageți. Și totuși nu vă puteți atinge.

FASCINANT!

Dar ne iubim.
Ce putem face?

Nu suntem opuși.

Suntem două jumătăți ale unui întreg.

Păi da, încurcăbă treabă, nu? Sunteți poli opuși și totuși un întreg.

Nu-i de mirare că ați zăpăcit câmpul magnetic.

Și se căsătoriră. La jumătate de metru distanță, firește.

Dar sigur că nu puteau. Așa că sărutară bucățele de hârtie și te suflară unul spre altul. (De altfel, mulți istorici cred că de-aici se trage obiceiul oamenilor de a-și trimite bezele.) Ca orice proaspeți însurăței, s-ar fi sărutat tot timpul, iar în acei primi ani, cerul Polului Sud a fost trezit la viață de sute de săruturi pe hârtie care, purtate de vânturile înghețate, se amestecau cu fulgii de zăpadă.

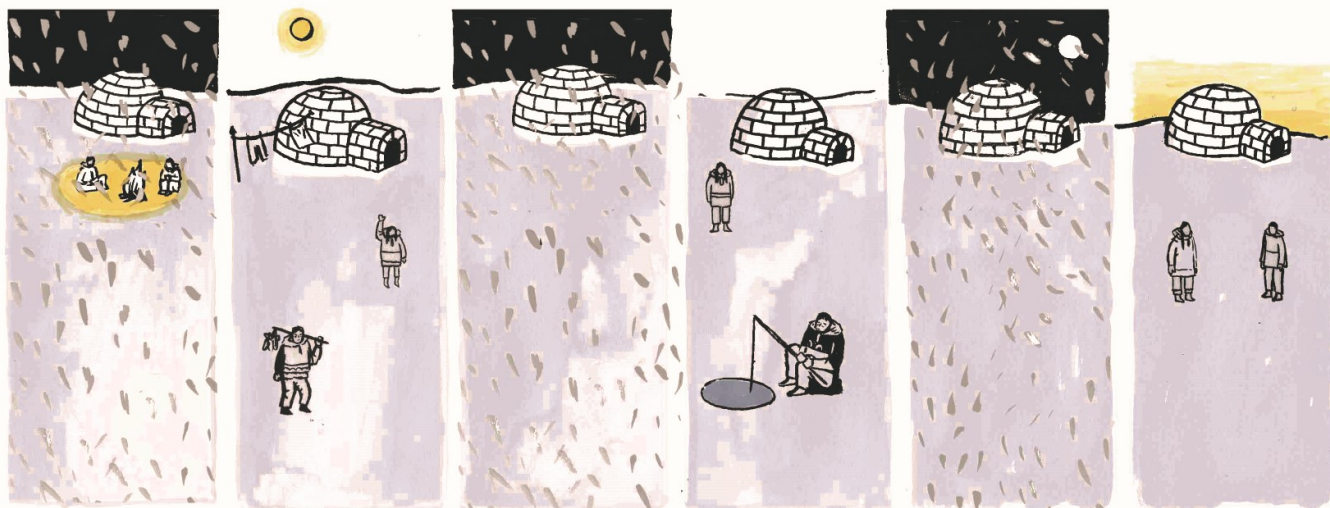

Toate bune și frumoase, dar nu se puteau bucura de căldura celuilalt decât într-un singur fel.

În fiecare dimineață se sculau și schimbau locurile în pat. Astfel, puteau să-și culce capul pe urma lăsată de celălalt pe pernă. Și, preț de câteva clipe efemere, până când pernele se răceau, iar căldura se risipea, era aproape ca și cum s-ar fi îmbrățișat.

Și așa, zilele se făcură săptămâni, săptămânile se făcură ani,
dar forța magnetică tot nu stăbea. Cei doi stăteau ore în șir privind-se în ochi.
Dar tot nu se puteau atinge nici măcar cu vârfurile degetelor.

Așa că-și petreceau nopțile adânci ale iernitor de la Polul Sud spunându-și povești.
Toate acele nopți nemărginite, intense, pâlپând de stele, nopți care nu se mai terminau, ei
și le petreceau spunându-și povești.

